

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/8/2023
Identifikačné číslo spisu:	6023010003
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6023010003.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč - Šeberu v trestnej veci odsúdeného F. M., v konaní o uznanie cudzieho rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí konanom 26. septembra 2023 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného F. M. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 3Ntc/2/2023-125 z 12. júla 2023, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného F. M. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 12. júla 2023, č. k. 3Ntc/2/2023-125 rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona číslo 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) uznal vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody s tým, že sa vykoná na území Slovenskej republiky, rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 147 Hv 36/22z zo 7. júla 2022, právoplatný 21. novembra 2022 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho Krajského súdu vo Viedni, sp. zn. 32 Bs 339/22w z 21. novembra 2022, vo vzťahu k občanovi Slovenskej republiky, F. M., narodenému X. H. XXXX, trvale bytom C. L., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúsku (ďalej tiež „odsúdený“ alebo „odvolateľ“), ktorým bol uznaný vinným z trestného činu profesionálnej krádeže vlámaním podľa § 127, § 129 ods. 1 č. 1, § 130 ods. 2 druhý prípad, § 15 rakúskeho Trestného zákona, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

F. M. je vinný, že dňa 5. mája 2022 vo Viedni za účelom zárobku (§ 70 ods. 1 č. 3 Rakúskeho trestného zákona) sa iným pokúsil odcudziť cudzie hnuiteľné veci s úmyslom neoprávnene sa obohatiť ich privlastnením, vlámaním do iného uzavretého priestoru takým spôsobom, že násilím vylomil pivnice prineseným náradím, resp. ich otvoril prerezaním zabezpečení, aby si odtiaľ odniesol zhodnotiteľné predmety a to,

- 1.) V. T. z pivnice č. 38 obytného domu vo U. XXXX, S. XX - XXa/X takým spôsobom, že vylomil závesnú zámku, pričom zostalo pri pokuse, pretože ho vyrušili svedkovia,
 - 2.) Y. Q. z pivnice č. 77 obytného domu vo U. XXXX, S. XX-XXa/X takým spôsobom, že prerezal zámkový kábel, pričom zostalo pri pokuse, pretože ho vyrušili svedkovia,
 - 3.) J. E. z pivnice č. 79 obytného domu vo U. XXXX, S. XX - XXa/X takým spôsobom, že prerezal dva zámkové káble, pričom zostalo pri pokuse, pretože ho vyrušili svedkovia,
- za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 odsek 2 písm. a) Trestného zákona súd prvého stupňa zároveň rozhodol, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku (č. k. 3Ntc/2/2023-125, ktorým bol uznaný trest vo výmere 3 rokov tak, ako to plyní z podaného odvolania) podal odsúdený, v zákonom stanovenej lehote, riadne a včas, odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že celá jeho rodina žije v Nemecku, jedinou osobou žijúcou na Slovensku bola jeho matka, ktorá však tohto roku zomrela, čo znamená, že v prípade uznania rozhodnutia by na území Slovenska zostal bez akéhokoľvek kontaktu s rodinou. Uviedol, že v Rakúsku má deti, bývalú manželku, ktorá by ho na Slovensku nemohla navštevovať, navyše trpí Hepatitídou typu C a aktuálne čaká na terapiu, v blízkej dobe mu majú nasadiť liečbu, pritom je pre neho veľmi dôležité, aby sa vyliečil. Ďalej argumentoval tým, že aktuálne je vo výkone trestu odňatia slobody pätnásť mesiac a o chvíľu mu budú odpúšťať polovicu trestu z dôvodu, že mu bola uložená vysoká výmera trestu zákazu vstupu do krajiny s tým, že po podmienenom prepustení bude následne vyhostený z krajiny. Dôvodil, že na území Slovenskej republiky sa takejto šance nedovolá, a preto žiada o ponechanie v Rakúsku do doby vykonania 2 rokov z jeho trestu, čo sú dve tretiny.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica sa k podanému odvolaniu odsúdeného nevyjadril.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal správnosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odsúdený podal odvolanie, ako i konanie týmto výrokom napadnutého rozhodnutia predchádzajúce a zistil, že podané odvolanie nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že 23. januára 2023 doručilo Ministerstvo spravodlivosti Rakúskej republiky Krajskému súdu v Banskej Bystrici Osvedčenie vydané 17. januára 2023 v zmysle čl. 5 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej tiež „osvedčenie“), rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 147 Hv 36/22z zo 7. júla 2022, právoplatný 21. novembra 2022 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho Krajského súdu vo Viedni, sp. zn. 32 Bs 339/22w z 21. novembra 2022 (ďalej aj „uznávané rozhodnutie“) a ďalšie písomnosti potrebné pre uznanie uvedeného rozhodnutia na ďalšie konanie.

Na podklade uvedeného začal Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd príslušný podľa ustanovenia § 12 odsek 1 zákona č. 549/2011 Z. z., pretože v jeho obvode má odsúdený trvalý pobyt, konanie o uznaní a výkone rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno a), písmeno b) zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak

a) a ak odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,

b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na území Slovenskej republiky.

V rámci uvedeného konania dospel krajský súd k správne mu zisteniu, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky, pre uznanie a výkon v úvode označeného rozsudku, plynúce z citovaného ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno b) zákona č. 549/2011 Z. z., dôvodiac, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky (s trvalým pobytom na jej území) a aj keď nebolo možné ustáliť, že by odvolateľ mal obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, a to aj napriek deklarovanému trvalému pobytu, pretože je možné predpokladať, že sa zrejme dlhší čas zdržiaval v cudzine, nie však výlučne v Rakúskej republike, každopádne však rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu zo dňa 13. decembra 2022, IFA 1255429201-221488840 mu bol uložený zákaz pobytu v Rakúskej republike na 10 rokov, a teda po výkone uloženého trestu bude na územie Slovenskej republiky vyhostený [§ 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z.].

K uvedenému je potrebné už len dodať, že z lustrácie v registri obyvateľov vyplýva, že odsúdený má na území Slovenskej republiky hlásený pobyt bezdomovca, navyše šetrením pobytu odsúdeného bolo na mieste trvalého bydliska jeho matky, C. XX, C. L., od tam bývajúceho C. I. zistené, že odsúdeného na mieste trvalého pobytu jeho matky, ktorá zomrela v mesiaci Január 2023, dva roky nevidel, pred tým ho na uvedenej adrese občas stretával, keď chodil (odsúdený) k svojej matke, spomínaným šetrením bolo taktiež zistené, že odsúdený žil prevažne ako bezdomovec, nemal trvalý pracovný pomer, stretával sa aj s ľuďmi vylúčenými zo sociálnych skupín, ostatných jeho príbuzných sa skontaktovať nepodarilo. Z uvedeného je teda zrejmé, že odsúdený skutočne nemá na území Slovenskej republiky obvyklý pobyt, každopádne však je naďalej občanom Slovenskej republiky, na územie ktorej bude na základe vyššie uvedeného rozhodnutia príslušného rakúskeho orgánu vyhostený, čím je už spomínaná podmienka pre uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia plynúca z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) zákona číslo 549/2011 Z. z. splnená.

Podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v odseku 3, súd neskúma, či ide o čin trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Z predloženého osvedčenia vyplýva, že skutky, zo spáchania ktorých bol odsúdený uznávaným cudzím rozhodnutím uznaný vinným, neboli justičným orgánom štátu pôvodu v osvedčení v časti h) bod 2 priradené k niektorej kategórii trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., resp. v čl. 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia, preto bolo potrebné skúmať, či vykazujú znaky trestného činu aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Po preskúmaní spisového materiálu krajský súd zistil, že predmetné skutky vykazujú znaky pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, teda sú trestné aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky s tým, že za uvedený prečin je možné uložiť trest odňatia až na dva roky [čo znamená, že krajský súd nezistil dôvod odmietnutia uznania cudzieho rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z.].

Aj keď je nutné súhlasiť so záverom krajského súdu, že dôvod odmietnutia uznania cudzieho rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. v prejednávanej veci zistený nebol, pretože skutky, zo spáchania ktorých bol odvolateľ uznaný cudzím rozhodnutím uznaný vinným, sú trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, vzhľadom na to, že odsúdený sa vyššie uvedeného konania dopustil na troch osobách a z obsahu Rakúskom predložených dokladov nepochybne plynie, že pivnice poškodených boli súčasťou nimi obývaného bytového domu, bolo potrebné vyššie uvedené skutky právne kvalifikovať ako pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. j) Trestného zákona a § 127 ods. 12 Trestného zákona (závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách - najmenej 3 osobách) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona [primerane rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslami 13/2015, 116/2012 a 11/2015],

za ktorý je možné uložiť úhrnný trest odňatia slobody v rozmedzí od 3 do 10 rokov. (Pri podkvalifikácii konania odsúdeného tak, ako to urobil súd prvého stupňa, by krajský súd s ohľadom na zákonom stanovenú trestnú sadzbu za trestný čin, ktorý v konaní odsúdeného videl, musel postupovať podľa § 17 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z.).

Súd prvého stupňa správne zistil, že v prejednávanej veci neexistuje ani žiaden ďalší z dôvodov odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia vyplývajúcich z ustanovenia § 16 odsek 1 respektíve odsek 2 citovaného zákona.

Z odpisu registra trestov odsúdeného nevyplýva, že by pre ten istý skutok bol odvolateľ odsúdený slovenským súdom a zo spisu neplynú ani informácie o tom, že by sa proti nemu pre ten istý skutok viedlo konanie v niektorom členskom štáte, čo znamená, že nebol zistený dôvod odmietnutia podľa ustanovenia § 16 odsek 1 písmeno a) zákona č. 549/2011 Z. z.

V osobe odsúdeného nejde o osobu vyňatú z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ani o osobu, ktorá by nebola pre nedostatok veku trestne zodpovedná, takže odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia nebolo možné ani z dôvodov uvedených v § 16 odsek 1 písmeno c) a písmeno d) zákona č. 549/2011 Z. z.

Výkon rozhodnutia premlčaný nie je [§ 16 odsek 1 písmeno e) zákona č. 549/2011 Z. z.] a rovnako tak, ako to už bolo vyššie uvedené, splnená bola aj podmienka podľa § 4 odsek 1 uvedeného zákona, a preto nebol zistený ani dôvod odmietnutia podľa ustanovenia § 16 odsek 1 písm. f) citovaného zákona.

Taktiež v prejednávanej veci neboli zistené ani dôvody odmietnutia uvedené v § 16 odsek 1 písm. h), i), j) a l) citovaného zákona, keďže nebolo zistené, že by uznávané rozhodnutie nezodpovedalo vydanému osvedčeniu, osvedčenie bolo preložené do slovenského jazyka, obsahovalo všetky potrebné údaje, dĺžka výkonu trestu odňatia slobody, ktorá má byť vykonaná, nie je kratšia ako 6 mesiacov, odsúdený, ako to vyplýva z osvedčenia, sa zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu spomínaného rozhodnutia a uložený trest nezahŕňa žiadne opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti, prípadne iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré by nebolo možné vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky vykonať.

Dôvody odmietnutia uvedené v § 16 odsek 1 písmeno k) a m) citovaného zákona v danom prípade takisto nebolo možné použiť, pretože odsúdený nie je na území Slovenskej republiky trestne stíhaný pre iný trestný čin spáchaný pred jeho odovzdaním a v prejednávanej veci čiastočné uznanie cudzieho rozhodnutia ani neprichádzalo do úvahy.

V predmetnej veci neboli zistené ani dôvody odmietnutia vyplývajúce z ustanovenia § 16 odsek 2 zákona č. 549/2011 Z. z., keďže skutky, ktorých sa rozhodnutie týka, nie je možné podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považovať za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky.

A napokon nebol zistený ani dôvod odmietnutia podľa § 16 ods. 1 písm. g) zákona č. 549/2011 Z. z., hoci odsúdený s uznaním rozhodnutia a výkonom trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky nesúhlasil.

Podľa § 16 ods. 1 písm. g) zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje.

Vychádzajúc z ustanovenia § 6 odsek 3 písmeno a) citovaného zákona však súhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu rozhodnutia nie je potrebný, preto nebol daný ani tento dôvod odmietnutia [§ 16 ods. 1 písmeno g) citovaného zákona].

Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam odsúdeného je potrebné uviesť, že pokiaľ odsúdený poukazoval na podmienky podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, ktoré sú, podľa jeho názoru, preňho výhodnejšie v Rakúskej republike, k tomu je potrebné uviesť, že podmienky výkonu trestu nie sú podmienkami, na ktoré by súd pri ukladaní trestu mal prihliadať, preto postavenie odsúdeného z hľadiska trestu nezhoršujú a nepredstavujú sprísnenie sankcie v zmysle § 17 uvedeného zákona. Pokiaľ odsúdený odôvodňoval svoje odvolanie tým, že je chorý (Hepatitída typu C) a aktuálne čaká na liečbu, ktorú mu majú nasadiť, k tomu najvyšší súd uvádza, že odvolateľ toto svoje tvrdenie ničím nepodložil, pritom z doručeného osvedčenia plynie, že odsúdený nemá nijaké nákazlivé choroby, ani iné zdravotné problémy s tým, že prevzatie výkonu trestu podľa údajov štátu pôvodu nebráni žiadna zdravotná prekážka.

Vo vzťahu k námietkam odsúdeného, že jeho deti a bývala manželka sa zdržujú v Rakúskej republike, a preto ho nebudú môcť na území Slovenskej republiky navštevovať, k tomu sa žiada uviesť, že tento svoj argument odsúdený opätovne ničím nepodporil, pritom z vyššie uvedeného rozhodnutia o jeho vyhostení plynie, že ide o nepravdivé tvrdenie, pretože počas konania o vyhostení nebolo zistené, že by odsúdený v Rakúskej republike takýchto príbuzných mal, navyše sám odsúdený vo svojom odvolaní na jednej strane uvádza, že celá jeho rodina žije v Nemecku a vzápätí na to tvrdí, že jeho deti a bývala manželka sa zdržujú v Rakúskej republike, čo taktiež nasvedčuje tomu, že ide o nepravdivé tvrdenie. (Ak sa jeho deti a manželka zdržujú v Nemecku, zrejme ho vo väznici v Rakúsku taktiež nenavštevujú). Navyše aj v prípade, že by toto tvrdenie odsúdeného bolo pravdivé, nebránilo by uznaniu cudzieho rozhodnutia, keďže odsúdený bude z územia Rakúskej republiky vyhostený, a to za podmienok, že z Rakúska (ako to vyplýva zo spomínaného rozhodnutia o vyhostení) už z dôvodu páchania trestnej činnosti vyhostený bol, uložený zákaz pobytu nerešpektoval, na územie Rakúskej republiky sa vrátil, a to opätovne za účelom páchania trestnej činnosti, čo štát pôvodu, respektíve jeho príslušné orgány, vnímajú ako pohrdanie ich právnym systémom.

Správne pritom krajský súd rozhodol aj o pokračovaní vo výkone trestu odňatia slobody bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia z dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí, na ktoré najvyšší súd poukazuje a z dôvodu procesnej ekonomie ich už neopakuje.

Nezistiac teda dôvody pre zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia, senát najvyššieho súdu jednomyselne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, teda odvolanie odsúdeného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.